TEYZE ARININ HABERİ

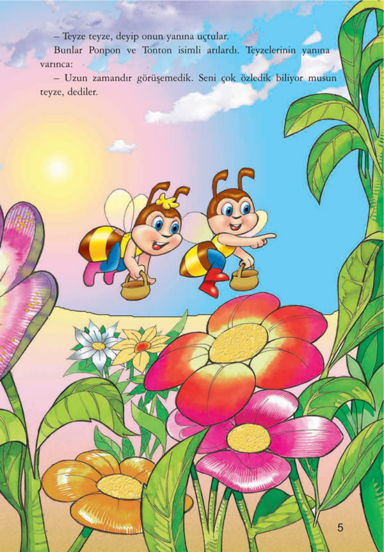
Taif, bağlık bahçelik bir yerdi. Her taraf cennet gibi yemyeşildi. Kırlarda çiçekler, bağlarda böcekler bayram ediyorlardı. Etraflarındaki güzellikler için Allah'a şükrediyorlardı. Peki ya arılar? Onlar da şükür içinde bal yapıyorlardı. Buradakiler kadar güzel çiçekleri başka bir yerde nasıl bulurlardı? Onların öz sularından bal toplarken hep dillerinde Yüce Yaratıcıya teşekkür vardı.

Birkaç arı, kırda bir çiçek fidanına konmuşlardı. "Vız, vız!" diye çiçeklerin öz suyundan alıyorlar, sonra da onları bala dönüştürüp, kovanlara götürüyorlardı.

Uzaktan gelen yorgun bir arı, biraz ilerideki çiçeğe kondu. Arılardan ikisi heyecanla:

– Teyze teyze, deyip onun yanına uçtular.

Bunlar Ponpon ve Tonton isimli arılardı. Teyzelerinin yanına varınca:

– Uzun zamandır görüşemedik. Seni çok özledik biliyor musun teyze, dediler.

Teyzeleri:

– Canım yeğenlerim! Ben de sizi özledim. Ama Mekke'den her zaman buralara gelmek kolay olmuyor, dedi.

Tonton ve Ponpon sabırsızca:

– Haydi, bize gidelim, dediler. Arı Teyze:

– Önemli bir işim var. Onu halletmeden olmaz, deyince küçük arılar atıldı:
– Neymiş o işin?
– Akrabalarımıza gidip bir haber ulaştırmalıyım.
– Ne haberi o teyze? Ne olur bize de söyle?
– Peki, söyleyeyim, dedi teyzeleri ve anlatmaya başladı:

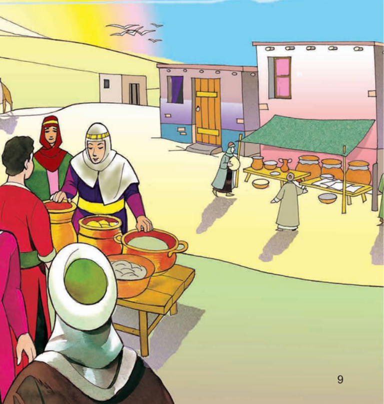
– Mekke'de Muhammed (Aleyhisselâm) isimli bir zat peygamberliğini ilân etti. İnsanları hak din olan İslâma davet ediyor. Bir olan Allah'a inanmaya çağırıyor. Artık Allah'ın dini bütün dünyaya yayılacak. Ve bizler de

huzurlu olacağız. İnsanların mutluluğu bize de yansıyacak. Bundan sonra insanlar da bizim gibi Allah'a şükredecekler. Allah'a ibadet edecekler. Ne güzel değil mi, dedi. Her ikisi de:

– Evet, evet çok güzel, dediler.

Sonra Ponpon merakla sordu:

– O'na herkes inanıyor mu?

Teyzeleri üzüntüyle:

– Hayır, çocuklar hayır. O'na inananlar az. İnanmayanlar şimdilik çoğunlukta. Ama O, sabırla insanları Allah'a inanmaya davet ediyor. Bu gün de Taif'e gelecek haberiniz olsun, dedi. İki arı heyecanla:

– Ne! Taif'e mi, dediler.

Bu habere çok sevinmişlerdi.

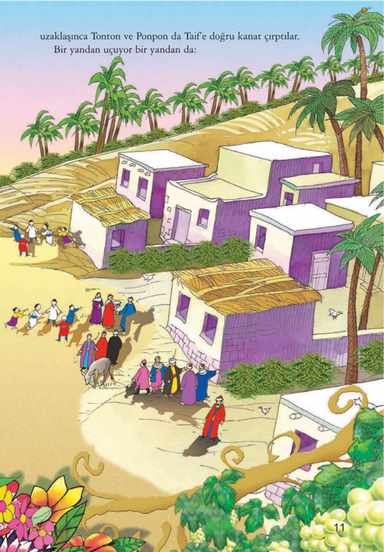
Teyzeleri:

– Şimdi bana müsaade edin. Haydi Allah'a ısmarladık, deyip oradan

uzaklaşınca Tonton ve Ponpon da Taif'e doğru kanat çırptılar.

Bir yandan uçuyor bir yandan da:

– O gül yüzlü Peygamberi görmemiz gerek, diyorlardı.

Taif'e vardıklarında meydanda toplanmış insanlar gördüler. İnsanlar bağırıp duruyorlardı. Ortalarında da iki adam vardı. Arılar, topluluğa biraz daha yaklaştılar. Aman Allah'ım o da ne? Adamlardan birinin yüzü tıpkı aya benziyordu. Tonton ve Ponpon, daha önce yüzü bu kadar aydınlık bir yüz görmemişlerdi. Nur yüzlü adamın yanında bir de arkadaşı vardı. Fakat çevresindekiler O'na hakaret ediyorlardı. Nur yüzlü adam:

– Ben Allah'ın Resûlüyüm. "Allah birdir." deyin ve kurtulun, diyordu.

Tonton ve Ponpon, bu sözleri duyunca çok heyecanlandılar. Demek ki Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, bu nur yüzlü kişiydi.

Taifliler, O'nun söyledikleriyle alay ediyor, kahkahalarla gülüyorlardı. Bir ara ortalık iyice karıştı. Allah Resûlüne taş atmaya, ellerindeki sopalarla saldırmaya başladılar. Allah Resûlünün her tarafı yara bere içinde kalmıştı. Yanından hiç ayrılmayan Zeyd, O'nu ne kadar korumaya çalıştıysa da üzerine isabet eden taşlara engel olamamıştı.

Allah Resûlü, büyük bir üzüntü içinde Taif'ten ayrıldı. Bir süre yürüdükten sonra bir ara bir bağ kenarında oturdular. Hazreti Muhammed Aleyhisselâmın yaralarından kanlar akıyordu. O anda bir melek belirdi. Hazreti Peygambere:

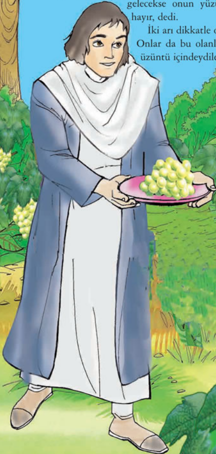
– Ya Resûlûllah, ben dağlar meleğiyim. Allah'ın sana selâmı var. Eğer sen istersen şu dağları Taif'lilerin başına yıkacağım, dedi.

Allah Resûlü çok üzgündü, ama yine de:

– Hayır, ya Rabbi hayır, onların soyundan bir tek Müslüman gelecekse onun yüzü suyu hürmetine hayır, dedi.

İki arı dikkatle olanları izliyorlardı. Onlar da bu olanlardan dolayı derin üzüntü içindeydiler.

Bir süre sonra bir adam, elinde bir tabak üzümle onlara doğru yaklaştı. Tabaktaki üzümü onlara takdim etti. Peygamber Efendimiz ve Zeyd de üzümü alıp teşekkür ettiler. Sonra da besmele çekip yemeye başladılar.

Besmeleyi duyan adam şaşırmıştı. Onların söylediği sözü oralarda hiç duymamıştı. Onlara bu sözün manasını sordu. Peygamberimiz ona:

– Sen nerelisin, adın ne dedi. O:

– Ninovalıyım ve adım Addas deyince, Allah Resûlünün gözleri yaşardı ve:

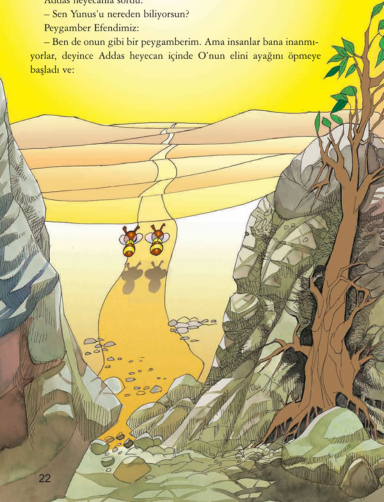
– Kardeşim Yunus'un memleketi, dedi. Sonra da ağlamaya başladı.

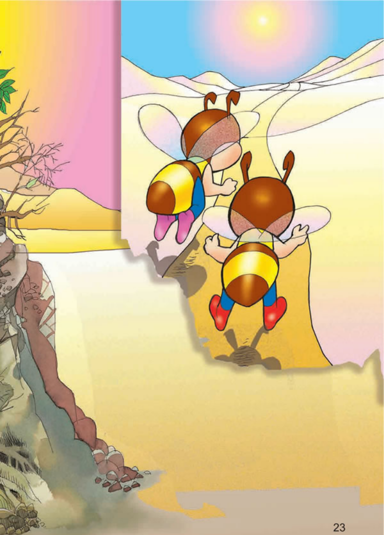
Addas heyecanla sordu:

– Sen Yunus'u nereden biliyorsun?

Peygamber Efendimiz:

– Ben de onun gibi bir peygamberim. Ama insanlar bana inanmıyorlar, deyince Addas heyecan içinde O'nun elini ayağını öpmeye başladı ve:

– Bana da bu dine girmenin yolunu öğret, dedi.

Peygamberimiz ona kelime-i şehadeti öğretti. Addas da yeni öğrendiği bu cümleyi birkaç kez tekrar etti. Çektiği onca sıkıntıya rağmen Allah Resûlü, Taif'ten ayrılırken sevinçliydi. Bir kişi de olsa iman eden biri olmuştu. Tonton ile Ponpon da bu mutluluğa eşlik ediyorlardı.

